

kommunal refusion for udgifter til personlige tillæg efter pensionsloven.

5.2 Mellemkommunal refusion for udgifter efter aktivloven, hvis der er refusion efter serviceloven eller pensionsloven

Det foreslås, at i samme situationer, hvor der er mellemkommunal refusion efter serviceloven eller pensionsloven, skal der også være refusion for udgifter efter aktivloven.

Der er i dag ingen regler om mellemkommunal refusion i aktivloven. Baggrunden er, at Kontanthjælpsudvalget af 1994 i sin 2. rapport fra januar 1996 analyserede de økonomiske konsekvenser af, at personer, der modtager kontanthjælp eller revalideringsydelse, flytter til en anden kommune.

Kontanthjælpsudvalgets analyser viste, at de daværende regler om mellemkommunal refusion for udgifter til forsørgelse ikke kunne ses isoleret. De skulle ses i sammenhæng med, at kontanthjælp og revalideringsydelse er skattepligtige ydelser, samt at der efter Indenrigsministeriets udligningsregler bliver taget hensyn til, hvilken kommune som endeligt afholder udgifterne til forsørgelse.

Kontanthjælpsudvalgets beregninger viste, at når disse økonomiske faktorer blev set under ét, var der i mange tilfælde ingen særlig gevinst for den kommune, som kunne få refusion for forsørgelsesudgifter fra en tidligere opholdskommune.

Med henblik på en administrativ forenkling foreslog et flertal i Kontanthjælpsudvalget derfor at ophæve reglerne om mellemkommunal refusion for udgifter til forsørgelse. Der er derfor ingen regler om mellemkommunal refusion i aktivloven.

En væsentlig begrundelse var således administrative hensyn. Men når en kommune alligevel skal sende refusionskrav for udgifter efter serviceloven, så er der stort set ingen administrative lettelser.

Efterfølgende har det også vist sig, at der i visse situationer er behov for refusion efter aktivloven.

Problemerne opstår, når der samtidig ydes hjælp til en boform efter serviceloven, hvor der er adgang til mellemkommunal refusion, og hjælp efter aktivloven, som der ikke er refusion for. Det hænger bl.a. sammen med, at det var en forudsætning for at ophæve adgangen til refusion for hjælp efter aktivloven, at virkningerne heraf delvis ville blive modsvaret af, at den kommune, som afholdt udgifterne efter aktivloven, fik del i udligningsordningerne under Indenrigsministeriet.

Men efter Indenrigsministeriets regler om udligning bliver der taget hensyn til hvilken kommune, der

afholder de væsentligste sociale udgifter. Det betyder, at en del af tilskuddene tilfalder den kommune, som endeligt betaler for udgifterne til botilbuddet efter serviceloven. Det betyder også, at kommunen, der betaler hjælpen efter aktivloven, ikke får fuldt udbytte af tilskuddene. Til illustration heraf henvises til eksempel 2a og 2b i bilag 1.

Mulighed for at hidtidig kommune fortsætter som handlekommune

Ret til refusion efter aktivloven vil forbedre mulighederne for at støtte de mest udsatte grupper, blandt andet hjemløse, stofmisbrugere og sindslidende. Disse grupper er dels meget mobile pga. ustabile bo- og familieforhold, dels får de ofte ophold i botilbud, der ligger uden for deres normale opholdskommune. Dette er beskrevet i Socialministeriets vejledning af 10. marts 1998 om den sociale indsats for de mest udsatte voksne. I denne vejledning og i de vejledende retningslinier for samarbejdet mellem de sociale myndigheder og Kriminalforsorgens institutioner er det anbefalet, at amter og kommuner viderefører den hidtidige praksis om, at den tidligere kommune fortsætter som handlekommune.

Det kan fx være relevant for hjemløse og stofmisbrugere, hvor det kan være hensigtsmæssigt at opretholde tilknytning til en tidligere opholdskommune, bl.a. med henblik på resocialisering. Specielt for hjemløse, der selv har taget ophold på et tilbud efter servicelovens § 94, bør der skabes kontakt med den tidligere opholdskommune om den videre hjælp, idet forsorgshjemmets beliggenhedskommune i de fleste tilfælde ikke vil være den mest hensigtsmæssige i rollen som handlekommune.

Særlige forhold gør sig gældende, når den oprindelige opholdskommune som en del af en handleplan har visiteret en person, fx en stofmisbruger til behandling på et privat behandlingstilbud i en anden (amts)kommune. I disse tilfælde er det hensigtsmæssigt, at det i forbindelse med handleplanen aftales, at den hidtidige kommune og amtskommune forbliver handlekommune, så længe foranstaltningen er i værk.

Der henvises til forslaget til § 9, stk. 7, i retssikkerhedsloven.

5.3 Forslag om hjemmel til at aftale refusion for udgifter efter lov om aktiv socialpolitik

Både i pensionslovens § 53 og servicelovens § 128 er der hjemmel til, at kommuner indbyrdes kan aftale refusion. Der er ikke i aktivloven en tilsvarende hjemmel til at aftale refusion. Når der ikke blev stillet et sådant forslag skyldes det ikke, at man ønskede at afskære kommunerne fra at indgå aftale om refusion.